

Filippijntocht van 28 december 2004 tot 9 januari 2005.

Inleiding:

Op 15 januari waren we tegen 06.30 uur geland op Schiphol en afgehaald door Coba (tweelingzus Joke) en hun moeder. Heel stoer waren we in de korte broek het vliegtuig uitgestapt en door enkelen wat meewarig aan- en nagekeken. Maar ja, wij hadden nog vakantie! Na de eerste weerziensemoties te hebben doorlopen, kwamen de enthousiaste verhalen al heel snel. Geweldige vakantie gehad, in een heel mooi land, leuke dingen beleefd en dat alles samen met hele fijne mensen.

“And now something totally different”. Deze gevleugelde uitspraak werd gebezigd in de serie “Monty Pythons Flying Circus” (John Cleese en consorten) en enkele keren door Roald aangehaald tijdens onze tocht op de Filippijnen. Voor Joke en mij was deze tocht inderdaad iets heel anders dan onze twee voorgaande tochten op Sri Lanka en in Roemenië. De Filippijnen was als (fiets)land inderdaad een voltreffer. Het klimwerk werd weliswaar niet immer door een ieder als toegevoegde waarde gezien, maar toch. Bijzonder was het zeker waar het de speciale plekken betrof. Te denken valt daarbij aan Coco Grove, Nuts Huts, Sabin Resort, niet te vergeten het zwemmen bij en onder watervallen en natuurlijk Chocolat Hills. Voorts hadden we in de begeleiding deze keer niet met Pascal en Dorina te maken. Na een licht gevoel van teleurstelling onzerzijds vooraf, bleek tijdens de tocht dat Martin meer dan een stand-in was en zeker heeft bijgedragen aan het zeer positieve beeld wat bij ons is blijven hangen. Verder de opmerking dat het groepsgevoel deze keer nog sterker aanwezig was dan voorheen en dat werd door ons gezien als extraatje. Kenmerkend voor de tocht was verder het hoge aantal pechgevallen. Wat te denken van 14 lekke banden, twee gebochelde wiel en, kapotte spaken, aflopende kettingen, een gebroken zadel en een kapotte as. Martin zag derhalve een voornaam deel van zijn begeleiderstijd opgaan in allerlei reparatiewerkzaamheden.

25 en 26 december 2004: Eerste kennismaking;

Kerst 2004 bestond voor ons voornamelijk uit zitten in het vliegtuig. Met Cathay Pacific hadden we eigenlijk niets te klagen, maar als je al een nadeel zou willen noemen dan kom je al snel uit bij de lengte van de vliegreis. Achteraf bekeken valt dat natuurlijk in het niet bij al dat moois wat je er voor terug krijgt. Aangekomen op Cebu is het eerst de warmte wat je treft. Nu waren we met onze Sri Lanka-ervaring al enigszins voorbereid natuurlijk, maar de overgang blijft groot. Buiten het vliegveld gekomen hoefde je niet echt lang naar een taxi uit te kijken, je werd er bijkans in gesleurd. Over de prijs hoefde je je eigenlijk niet zo druk te maken, want dat is aardig gereguleerd in dit land en dat hadden we al eens anders meegemaakt in het verleden. Onze “driver” bood tijdens de rit naar het hotel aan met ons de volgende dag een rondrit te maken. Natuurlijk was er de mogelijkheid om te gaan fietsen in de stad, maar dat idee was voor ons vreemdelingen niet zo aantrekkelijk. We hadden bovendien al plannen in de richting van een rondrit en dus maar eens gevraagd naar de prijs; 1000 pisos! Met zijn naamkaartje op zak stapten we enige tijd later Hotel Cebuvew Tourist Inn binnen. Tijd voor een eerste (San Miguel) biertje!!!

De kamers in het hotel waren inderdaad “basic”, een raam ontbrak bijvoorbeeld, maar de airco maakte dat gemis goed door minstens zoveel herrie te produceren als het stadsverkeer.

Een minder plezierige ontdekking was dat met het toestel van Joke niet viel te sms-en vanuit de Filippijnen. Ontvangen ging wel, want op het vliegveld ontvingen we reeds het eerste berichtje en in het hotel het tweede. Daarnaast ging het mobiel bellen over het algemeen slecht tot moeizaam. Het eerste telefoontje is toen gepleegd met de vaste telefoon in het hotel met gebruikmaking van een telefoonkaart van 100 Pisos. Daarmee had je ongeveer 4 minuten beltijd en was zeker kostentechnisch een aardig alternatief. In elk geval tijd genoeg om aan te geven dat we behouden waren aangekomen.

In het hotel kregen we op zeker moment via de tv. de eerste berichten door van de tsunami. Coba stuurde bovendien een berichtje dat het maar goed was dat we niet op Sri Lanka zaten. Op dat moment beseften we nog niet helemaal wat er gaande was. Via CNN werd daarna duidelijk dat het een ramp van ongekende omvang betrof.

Tijdens de tocht kreeg je vervolgens weer een stuk minder informatie en bleek dat de informatievoorziening in de gebieden waar wij fietsten een heel andere was dan die bij ons. Pas thuis gekomen beseften we de totale ernst van alles bij het doorbladeren van de kranten. Voor ons kwam daar nog eens bij dat we vorig jaar op Sri Lanka vier nachten hadden doorgebracht op plekken die nu niet meer bestaan. Heavy dus.

Wat direct de eerste dag al opviel, waren de Filippijnse meisjes (leeftijd: rond 15!) in gezelschap van over het algemeen veel oudere blanke mannen. Dat beeld was tijdens de vakantie meermalen te zien en voor ons toch wel stuitend (met name die oude Amerikaan die zelf nog niet wist dat ie al dood was). Ter plekke had men daar zichtbaar minder moeite mee; het is kennelijk voor hele families een kans op een onbezorgde oude dag als dochterlief een "rijke" westerling aan de haak slaat. Wilbert wist bovendien te vertellen dat er sprake is van een vrouwenoverschot op de Filippijnen. Dan moet je er maar het beste van maken!?

27 december 2004: Oriëntatie

Middels een boekje over de Filippijnen hadden we wat leesvoerwerk kunnen doen. Een paar dingen waren door ons uitgekozen die we in Cebu wilden bezoeken deze dag. Met behulp van de receptioniste hadden we een andere auto kunnen regelen, want onze taxichauffeur bleek telefonisch niet bereikbaar. De prijs bleek ook nog eens gunstiger te liggen en daarnaast bleek de chauffeur zich goed voorbereid te hebben, want hij had een briefje naast zich liggen met bezoekenwaardige objecten. De trip viel echter goeddeels in het water; de hele morgen regende het namelijk echt tropisch. In de regen hebben we een (kort) bezoek gebracht aan het fort van Cebu en aan het standbeeld van Lapu Lapu op Mactan Island, de plaatselijke held die de Spanjaarden een lesje leerde in vervlogen tijden. Het parapluutje wat onze chauffeur heel attent aanbood kon alleen voorkomen dat onze bovenlijven niet nat werden, maar ach, wat wil je in december nog meer dan je in je zomerkleding nat laten regenen zonder het koud te krijgen.

Later brak bovendien de zon weer in volle glorie door het wolkendek en konden we onder het opdrogen in de plaatselijke tempel Taoïstische wijsheden tot ons nemen en genieten van een prachtig uitzicht over een deel van Cebu.

In de middag waren we de stad ingelopen om geld te halen en om de telefoon van Joke weer aan de praat te krijgen. Beide missies verliepen echter zeer moeizaam. Na het bezoeken van zeker 15 geldautomaten bleek daarvan de helft niet te werken en de andere helft deugde niet. Uiteindelijk bleek er bij een automaat dichtbij het hotel geld te verkrijgen met creditcard, terwijl aangegeven stond dat we met onze bankpassen terecht zouden moeten kunnen.

Bij de telefoonshop bleek de mobiel direct te werken, althans het telefonische gedeelte. In de veronderstelling dat de hele wereld op alle manieren weer bereikbaar was togen we opgetogen naar het hotel. Daar aangekomen bleek helaas alles ineens weer anders, nog wel steeds alles kunnen ontvangen, maar niets zelf kunnen zenden. Bellen bleek alleen tot de mogelijkheden te behoren, zij het moeizaam. Thuisgekomen bleek de oorzaak voor het sms-drama het ontbreken van het juiste providerinbelnummer. Het vermoeden dat het iets simpels moest zijn, werd hiermee bewaarheid. In Hotel Cebuvew Tourist Inn ontmoetten we Jeanne en Wilbert als eerste reisgenoten.

De tocht:

28 december 2004: Siquijor, 26 km.

Om 8.30 uur werden we deze dag op het appèl verwacht om per fiets door Cebu naar de haven te rijden, want we gingen per boot naar het eiland Siquijor. Voordien nog even snel geld gepind, omdat we er van uit gingen dat pinnen lang niet overal tot de mogelijkheden behoorde, gezien de moeilijkheden daarmee in de stad.

Om ongeveer 08.00 uur deze dag zien we Martin voor het eerst. Onder zijn begeleiding baanden we even later met z'n vijven ons een weg door de verkeersdrukte van Cebu. De andere vijf reisgenoten kwamen pas later deze dag aan en voeren met de laatste boot naar de eerste bestemming. Martin bleef daarom achter in Cebu om hen op te vangen.

In de haven ontmoetten we Dorina, die met de boot was aangekomen. Het weerzien was allerhartelijkst en zij bleek niet veranderd, druk pratend en voedsel verstrekkend tijdens de bootreis! Die duurde 3 uur en in de haven op Siquijor werden we verwelkomt door mensen van het resort Coco Grove. Zij kwamen onze bagage afhalen. Zelf moesten we per fiets via een glooiende route een afstand van 26 km. overbruggen om het resort te bereiken.

Wat opviel was dat Kerst belangrijk is voor de Filippijn. Onderweg werd ons maar al te vaak een "Mery Christmas" toegeroepen en dat bleven ze doen tot voorbij oud- en nieuw. Verder zagen we onderweg groepjes mensen de deuren langs gaan om daar te zingen of op instrumenten te spelen. Het leek wel een soort Sint Maarten waarbij in Drenthe en directe omgeving op 11 november de kinderen bij de deuren langs gaan voor het verkrijgen van met name snoepgoed.

Coco Grove bleek een plaatje. Echt een verblijf die je in reisgidsen afgedrukt ziet. We kwamen om ongeveer 15.00 uur aan en gebruikten een lichte lunch in de buitenlucht met uitzicht op zee. Daarna hebben we nog even in zee gezwommen, toen lekker gedouched en een uiltje geknapt. Om 19.30 uur diner in het bijzijn van Jeanne, Wilbert, Dorina en Ion. Om ongeveer 22.00 uur kwamen vijf zeer vermoeide medereisgenoten de trap afgestrompeld. Ze waren helemaal afgereisd. Na het verplichte rondje handen schudden, werd er nog wat voedsel genuttigd door degene die nog iets naar binnen kon krijgen. Besloten werd toen al dat ze de volgende dag een aangepast programma gingen doen.

29 december 2004: Rondje eiland, 71 km.

De eerste 10 km. van deze dag bevatte 5 km. klimwerk. Het was deze dag sowieso afzien, zeker vanwege het aanpassen aan de temperatuur. Het zweet borrelde zelfs met dusdanige hoeveelheden het lichaam uit dat er niet geplast werd onderweg. Best wel pittig dus. De route was echter zeer de moeite, niet in de laatste plaats vanwege het feit dat we veelvuldig langs de zee reden en hele mooie uitzichten voorgeschoteld kregen. Filippino's bleken bovendien erg aardige mensen te zijn. Veelvuldig klonk tijdens de gehele vakantie het: "Hey Joe", hetgeen mij steeds deed denken aan het nummer van Jimi Hendrix. Onderweg werden natuurlijk de nodige foto's gemaakt en stops ingelast om te eten en vooral om de vochtvoorraden aan te vullen. In de eindfase mocht degene die dat wilde nog even op de pedalen in een pittige klim van 6 km. Daarna volgt de beloning in de vorm van een afdaling.

Het welverdiende biertje smaakte meer dan uitstekend bij terugkomst in Coco Grove. Na een douche en een slaapje schoven we om 19.30 uur aan tafel voor de maaltijd van deze dag. Daar vond de verdere kennismaking plaats met Annelies, Peter, Roald en Sabine. Marjolein is vandaag aan de beurt om niet al te lekker te zijn, als gisteren Sabine. Zij sloeg de maaltijd over. Het eten was overigens erg lekker in Coco Grove en de bediening uiterst charmant. Het verstrekte voedsel was in het algemeen niet iets om over te klagen deze vakantie, was onze mening. In de meest eenvoudige omstandigheden bleek men steeds weer in staat iets smaakvol te bereiden.

30 december 2004: Bounty gevoel, 50 km.

Voor deze dag stonden de Cambugahay Falls op programma. Om daar te komen moesten eerst een twintigtal km.s fietsend worden overbrugd. Joke en ik kwamen als eersten aan en moesten kiezen tussen twee borden met de "falls" daarop aangegeven. We kozen toen voor het meest berijdbare paadje en kwamen toen niet bij watervallen. Besloten werd te wachten op de rest. Toen we compleet waren, moesten we iets verderop een onooglijk paadje te voet afdalen. Halverwege werd een sprookjesachtig panorama zichtbaar; Cambugahay Falls.

Hier hebben we heerlijk gezwommen en enkelen sprongen als opgetogen kinderen van de rotsen de diepte in.

Na het nuttigen van wat fruit en koekjes, kon er weer worden gefietst. Uit de voorbespreking van de vorige avond kwam al naar voren dat de rit van vandaag een pittige zou zijn. Dat pittige stuk was nu aanstaande en als bovendien in de routebeschrijving van Pascal al staat dat het eigenlijk ook te steil is voor een Tropical Cyclist route, dan weet je het wel. Uiteindelijk bleken alleen Peter, Martin en Jan Willem voor de komende uitdaging te porren, de rest stapte in de volgauto en met reden. De 11 à 12 km. die volgden waren inderdaad erg zwaar te noemen. Zeer steile stukken in combinatie met de hitte

maakten dit gedeelte van de tocht tot de zwaarste van de hele tour. Met enige tussenruimte arriveerden de matadores in het dorpje, waar we hergroepeerden. Voordien moest nog eerst een lekke band (JW) worden gerepareerd. De eerste van de tour, er volgden er nog vele!. In dit dorp was, evenals in verschillende andere dorpen, een geluidsinstallatie zeer luidruchtig aanwezig. Iets wat kennelijk bij het land hoort. Verbazingwekkend was het dat in de meest eenvoudige huisjes soms een knoepert van een geluidsinstallatie was te bewonderen. Dat was ook in dit dorp een opvallend aspect.

Nog een 12-tal km.s naar Coco Grove, voornamelijk dalend en dan genieten van een welverdiende rust, het goede eten, de mooie omgeving en de leuke bediening.

31 december 2004: Nuts Huts, 70 km.

Om 4.15 uur de wake-up-call van deze dag. We moesten vroeg zijn om de boot van 06.00 uur te kunnen pakken, die ons naar Tagbilaran op Bohol zou verschepen. Martin heeft de dag te voor nog wat broodjes gekocht om de eerste honger te stillen, want gelegenheid te ontbijten is er in deze vroege niet. Uitgebreid ontbijten doen we later op Alona Beach. Daar was men al druk doende het strand in te richten voor de aanstaande jaarwisseling. We arriveerden daar na ruim 20 km. fietsen en een volgende lekke band (JW). Daar het canvas op de velg deels van z'n plaats was, werden van de kapotte binnenband reepjes gesneden als vervanger. Deze toepassing was te vangen onder de noemer tropical recyclist.

Na de maaltijd ging de reis naar Nuts Huts. Martin deed, samen met Jeanne, Joke en Jan Willem nog een fietsenmaker aan voor het behandelen van geblesseerde fietsen. Dat lukte ter plekke niet en dus maar de benodigdheden meegenomen om later in Nuts Huts te gaan knutselen. Toen we daarna de weg vervolgden, werden we enige tijd later getraakteerd op tropische regen. Op dat moment reden we over een weg waaraan de nodige werkzaamheden werden verricht. Door het water veranderde het gele zand op straat in gele modder en dat maakte dat wijzelf en onze fietsen na enige tijd onder de gele blubber zaten. Na nog een lekke band en enig doorfietsen was het weer droog en troffen we de rest van de club in het stadje Loboc waar een internetcafé was gevonden. Naar Nuts Huts was het nu niet ver meer, maar je moest er nog wel even wat voor doen, vooral als je het bord miste en nog een paar kilometer dalend doorfietsste. Nuts Huts bleek een prachtig jungle-resort aan de rivier gelegen en de verlokking om te gaan zwemmen was voor Joke en mij te groot om weerstand aan te bieden. Een beetje het Tarzan-en-Jane-gevoel zo te zeggen.

Om 20.00 uur werd de maaltijd van die dag genuttigd en bleken Chris en Rita gastheer- en vrouw. Die avond maakten we nog een boottocht naar het nabijgelegen stadje, waar een hele kerk vol mensen was te bewonderen. Vóór 00.00 uur waren we weer terug op de basis om elkaar een gezegend nieuwjaar toe te wensen onder het genot van een door Wilbert meegenomen fles champagne en de vuurspatters van Annelies.

Als laatsten daalden Joke en ik de vele treden af naar onze hut en vielen later onder het gezang van junglegeluiden in slaap.

1 januari 2005: Tarsier Sanctuary, 20 km.

Afgesproken was om 09.00 uur te ontbijten, maar reeds om 07.00 uur zijn Joke en ik op en besluiten op dat moment een duik in het rivierwater te nemen. Iedereen slaapt dan nog.

Na het ontbijt gaan we per fiets naar het Tarsier Sanctuary. Deze kleinste primate te wereld werd met uitsterven bedreigd en door het instellen van een reservaat wordt gepoogd de populatie weer op peil te brengen. Deze tocht ondernamen we met een select groepje: Peter, Annelies, Roald, Martin, Joke en Jan Willem.

De weg er naar toe was er eentje met obstakels. Allereerst was de weg op zich grotendeels onverhard, maar vooral vanwege drie lekke banden van Peter (dagrecord) duurde de tocht langer dan voorzien. Bij aankomst bij het reservaat bleek het personeel te zijn vertrokken voor de lunch. Na een tijdje te hebben gewacht en rondgekeken, besloten we maar te vertrekken. Op weg naar de uitgang kwamen de beheerders van de lunch terug. Na kort overleg maar weer gekeerd en Tarsiers van heel dichtbij

bekeken. Dit nachtdiertje rust overdag en liet zich uitstekend van dichtbij fotograferen; indrukwekkend ondanks het kleine formaat.

Om 16.00 uur stond een boottocht geprogrammeerd om vanuit Nuts Huts iets verder stroomopwaarts naar The Falls te gaan. Om ons dat buitenkansje niet te laten ontgaan, werd besloten dat we per auto de terugweg zouden doen. Dit bood gelegenheid onderweg nog even te stoppen voor een fourage. Aangekomen bij de Falls werd er door enkelen van ons gezwommen en dat was heerlijk. De rest van de boottocht was weinig spectaculair, maar ach, is het leven één groot hoogtepunt? Dat bleek later, want Marjolein was deze dag niet in goede doen, Annelies was gevallen, de drie leuke banden van Peter en er moest nu toch echt iets worden gedaan met de blauwe plek aan het bovenbeen van Joke. Deze was ontstaan in Coco Grove toen ze het afstapje van de wc in de duisternis aldaar had gemist en tegen de deurpost tot stilstand was gekomen. Rita bleek over een zalfje te beschikken.

Deze middag blijken een aantal van ons (Peter, Annelies, Sabine en Marjolein) te hebben gesaunaad en deden er kond van dat het erg lekker was geweest, het was te vergelijken met een Turks stoombad. Het zag er allemaal heerlijk primitief uit en dat was het ook, want één van de meisjes stookte in het kleinste hokje een houtvuurtje om de stoom te produceren.

2 januari 2005: Eilandoversteek/Chocolat Hills, 92 km.

Deze dag voerde de route ons dwars over het eiland Bohol en ging van Nuts Huts naar Ubay. Het eerste deel van de route was best weer pittig te noemen, maar in deel twee was het lekker fietsen. Ook was het een dag waarin het groepsgevoel meer gestalte begon te krijgen. Dat begon in een plaatsje waar markt was en waar we spontaan met een aantal mensen aan dezelfde sigaar begonnen te lurken (hoe ontstaat zoiets eigenlijk??? Of misschien beter; sommige dingen moet je je niet gaan afvragen, maar gewoon laten gebeuren).

Het begon er mee dat een tabaksvrouwje vroeg of Jan Willem een sigaar beliefte. Ondanks de opmerking van zijn kant dat hij niet rookte, was het handmatig fabriceren van de sigaar al begonnen. Binnen de kortste keren was het exemplaar gereed en werd overhandigd. Tijd om ergens op te reageren of over na te denken was er vervolgens niet, want de brand werd er onmiddellijk in gestoken. Dan ook maar roken. Dat was al weer een hele tijd geleden en op het hoesten werd hilarisch gereageerd door de nog steeds groeiende menigte. Dat toen nog maar een keer herhaald en kwam de ontdekking dat het sigaartje eigenlijk helemaal niet zo vies bleek als verondersteld. Dat genoeg werd daarna spontaan met een aantal medefietsgenoten gedeeld en zo is het gekomen. Ook bleek op deze markt dat er een gemeenschappelijk iets bestond op het gebied van kleedjes.

Nauwelijks op de fiets gezeten, moesten we er al weer van af om de plaatselijke kapper een tweetal hoofden te laten bewerken. Roald en Jan Willem bleken na een rigoureuze scheerbeurt er weer een tijdje tegen te kunnen en er jaren jonger uit te zien.

Relaxt werden de resterende kilometers naar Chocolate Hills afgelegd. Daar aangekomen bleken de laatste paar honderd meter nog eventjes stevig de bult op te zijn en in een kort tweegesprek tussen Marjolein en Jan Willem tijdens deze beklimming kwam hiervoor de volgende kwalificatie tot stand: "Een tropische verrassing in Hollandse Milk Chocolate Hills." Boven aangekomen volgde daarna al weer snel een volgende mooie uitspraak. Het ging om de overweging vanuit de vermoeidheid direct te voet de trappen te beklimmen voor een compleet uitzicht over de omgeving of om daar mee te wachten tot na de lunch. Joke kwam tot de volgende conclusie: "Laten we maar direct omhoog gaan, dan zijn we er het snelst van af!?" Het uitzicht was, hoe dan ook, heel bijzonder.

Na de Hills bleek de schouder van Joke een te groot obstakel om mee door te fietsen en na enige kilometers werd de auto opgezocht. Voor Joke bleek dat neer te komen op een kennismaking met de familie van Shutti, de chauffeur, en ontaardde in een soort van picknick waarvan Shutti toch wel heel graag de foto's toegestuurd wilde krijgen. Hij stuurde daarvoor ondertussen zelfs al een mailtje naar Buinen.

Martin was ondertussen begonnen Jeanne en Wilbert in te halen en dat deden we even daarna met z'n tweeën. Zeer frappant was het daarna te moeten constateren dat daar waar Martin verscheen, de lekke banden ontstonden. We fietsten nog geen vijf minuten bij de twee koplopers of de band van Wilbert begaf het.

J & N Lodge was één van de mindere onderkomens, mede bepaald door de ligging. Het verblijf alhier werd toch een memorabele, al was het alleen maar vanwege de Karaokebar die we bezochten, nadat we over de pier hadden gewandeld.

Verder gaf de massage voor Joke de nodige commotie, maar uiteindelijk bleek dat de blinde masseur de weg kwijt was en dat de vrouw, die de massage gaf, in het donker wel de juiste afslag had genomen.

3 januari 2005: Leyte, 44 km.

Vandaag per boot naar een ander eiland, Leyte. De geplande vertrektijd was om 09.30 uur vanaf de kade waar we de avond te voor nog hadden geflaneerd. In de regen fietsten we omstreeks 08.00 uur naar het vertrekpunt. We moesten er tijdig zijn, naar verluid, om in te checken. Om 10.00 uur voer de boot echter nog niet. Behalve mensen, fietsen en goederen moesten ook nog eens vier karbouwen de gang over wiebelige planken maken om aan boord te komen.

Met ongeveer een uur vertraging verliet de boot de kade voor een vaart van drie uren. Het plan van Martin en Jan Willem om het gehele traject van 94 km. over Leyte per fiets af te leggen, viel hiermee in het water.

Gelukkig stopte het met regenen gedurende de bootreis en kwamen we aan in mooi weer.

Na een gezamenlijke lunch legden we de eerste 50 km. per auto af. In de plaats Baybay werden de fietsen afgeladen en deed iedereen de resterende 44 km. per fiets. In de halfschemer kwamen de laatsten aan in het prachtige Sabin resort, gelegen tegen de stad Ormoc.

4 januari 2005: Lake Danao, 46 km.

Als gezegd, raakte onze groep over het algemeen genomen niet begeistert van het betere klimwerk gedurende de Filippinotocht. Zo kon het gebeuren dat op deze dag alleen Martin en Jan Willem de fiets pakten om de uitdaging aan te gaan om Lake Danao te bereiken. Peter en Roald wilden de fiets mee naar boven om de afdaling op de terugweg te doen. Helaas was een communicatiestoornis er de oorzaak van dat er onvoldoende vervoerscapaciteit was om de fietsen mee te nemen. De rest van de groep, op Jeanne en Wilbert na (hadden een relaxdag en Jeanne was jarig), deed eerst de markt van Ormoc aan en volgden daarna per auto. Martin deed nog even snel fruitinkopen op de markt voor de picknick op het meer. De anderen trotseerden ondertussen de geneugten van de Aziatische markt; warmte en vislucht. Wat opviel was de levende have die op zo'n markt te koop werd aangeboden en meer nog; de manier waarop het werd vervoerd. Levende varkens, die op de rug, in dwars achter op de brommer zaten bevestigd, maar ook kippen die met de poten aan touwtjes achter aan eenzelfde vervoermiddel gehangen, werden aangevoerd. En alles leefde nog! Natuurlijk waren er ook de leuke artikelen die gretig aftrek vonden. Bolo's, kledjes, slippers en andere benodigdheden veranderden grif van eigenaar op de markt. De bagage van menig een was op de terugweg dan ook een stuk zwaarder dan op de heenreis!

Ondertussen werd de tocht per fiets afgelegd door de twee heren en volgden de anderen later vanaf de markt per auto. Ongeveer gelijktijdig kwam de hele groep aan bij het meer. Ook nu weer een prachtig panorama. Het weer zat eventjes niet mee, want het regende. Gelukkig zat er een dak op het vlot waarmee we het water opgingen en het fruit smaakte prima. De omstandigheden waren echter wel zodanig dat op een gegeven moment de verzuchting kwam dat iets warmes of een flesje rum hadden gepast bij de omstandigheden. Ter plekke was geen oplossing voorhanden (een vleesruil met het andere vlot kwam er niet van), maar op de terugweg was er wel iets te regelen aldus Martin. Zo gezegd, zo gedaan en bij een onooglijk winkeltje waren de gewenste dranken te verkrijgen en op het door ons zelf gecreëerde terras vond de eerste serieuze kennismaking met rum-cola plaats.

Met een verruimde geest werden in de afdaling die volgde, snelheden van rond de 70 gehaald; kicken!!!

Terug in Sabin Resort maakten we kennis met mensen van de andere groep, want zij deden in hun tocht Sabin aan deze dag. Er was het weerzien met Pascal, Han en Frits en dus werd het nodige bijgepraat. Die avond was er de gezamenlijke maaltijd in de buitenlucht. Sabine stelde voor ons diner het menu samen en onderstreepte hiermee het groeiende groepsgevoel. Voor Jeanne werd deze bijzondere dag luister bijgezet door een verjaardagstaart, die als toetje werd verorberd. Verder werd er gezellig gekletst en hadden Joke en ik het onder meer met Pascal en Dorina over de tocht door Laos/Thailand die in oktober zou worden verreden. Je moet in de toekomst blijven kijken, nietwaar?

5 januari 2005: Ormoc-Naval, 95 km.

Vaarwel tegen het prachtige Sabin en op weg naar een andere bestemming, overigens in de wetenschap dat we terug zouden keren. Voor de complete afstand van deze dag hadden zich Peter, Annelies, Roald, Jan Willem en Martin aangemeld. De anderen fietsen vanaf Lemon. Ook vandaag geeft weer een pittige tocht, veroorzaakt door lengte, hoogteverschil en warmte. Maar zeker ook moet gezegd dat het weer een hele mooie was, de view over de baai van Biliran was wat dat betreft een hoogtepunt. Als de kilometervreters aankomen in Lemon zijn de anderen al vertrokken en werd na het nuttigen van lichaamsaanvullende stoffen de achtervolging ingezet. In een afdaling suisde ik langs, naar even later bleek, een school. Langs de weg zag ik wel een groep kinderen staan en hoorde toen ineens de stem van Joke roepen: "Hallo Jan Willem". In de remmen! En terug. Een groep kinderen was hetgeen ik zag, maar geen Joke. Nog maar eens dichterbij, maar nog steeds geen Joke te zien.

Uiteindelijk toen ik recht voor de groep stond, zag ik haar zitten temidden van de kinderen en die riepen toen in koor: "Hallo Jan Willem". Enigszins beduusd van deze onverwachte begroeting, wist ik niet anders te verzinnen dan mijn duimen op te steken. Even later toen Peter en Roald achtereenvolgens langskwamen, werden ook zij op dezelfde wijze begroet.

De reden dat Joke op deze plek was gestopt, werd veroorzaakt door problemen met de remmen en dat was in een afdaling van dit kaliber een beangstigende aangelegenheid. Toen even later ook Martin geen afdoende oplossing kon bieden, werd besloten met de volgbus de afdaling te voltooien en op het vlakke (Biliran) het fietsen te hervatten.

Op Biliran vond later de hereniging plaats en samen met Roald raakten we in het bos verzeild in een heus hanengevecht. Op een ogenschijnlijk willekeurige plek in het bos was een soort arena gebouwd van bamboestammen compleet met tribunes. Daaromheen waren weer bamboeherken geplaatst. Het was er een drukte van belang. Wat als eerste in het oog sprong was het grote aantal bromfietsen dat langs de weg stond geparkeerd. Dat waren er zeker 40 à 50 stuks. Direct daarop werd de aandacht getrokken door een grote verzameling mensen binnen de reeds genoemde herken. Al snel hadden we in de gaten dat het hier ging om hanengevechten en dat wilden we dus maar eens meemaken, het behoorde immers tot de cultuur van het land. Bij de ingang zaten een paar oudere vrouwen met een geldkistje, entree! Ons werd echter duidelijk gemaakt dat wij drieën door konden lopen zonder verdere verplichtingen. Of werden we niet helemaal serieus genomen in onze wielerkledij?

Rechts in de hoek was een kraampje waar we drinken kochten en waar stokjes vlees werden gebraden (recycling?). Binnen het hek was, buiten Joke en de mevrouw van het kraampje, geen vrouw te bekennen. Wel zagen we allemaal mannetjes met hanen, die liefderijk werden gekoesterd. Zou de afwezigheid van vrouwen binnen het hek er wellicht mee te maken kunnen hebben dat op geen enkele manier de aandacht en de liefde van de man voor zijn haan mag verslappen of mag worden afgeleid? Aanvankelijk was er niet echt wat te beleven in de arena. Er liep een viertal mannetjes onduidelijk rond met een haan op de arm, maar verder gebeurde er niets. Dat beeld veranderde als bij toverslag toen de hoofdscheidsrechter (die indruk maakte hij althans) in de arena verscheen. Nadat deze man met een meer dan serieuze gelaatsuitdrukking enige woorden tot het publiek had gericht, begon het wedden. Dat was een kakofonie van wild gebarende en schreeuwende mannen die op hun favoriet wilden inzetten. Martin had mij verteld dat je bij het minste of geringste gebaar werd geacht mee te wedden en dus siste ik tussen mijn tanden naar mijn compagnons dat ze zelfs niet met ogen moesten knippen en het liefst naar de grond moesten kijken. Dat ging allemaal goed en het gevecht kon

beginnen. Een witte (Ivanhoe) en een donkere haan (Sherif van Nottingham) namen het tegen elkaar op. Het pleit was echter heel snel beslecht in het voordeel van Ivanhoe. Met een ferme haal met het meer dan scherpe zwaardje aan de poot werd de keel van de Sherif doorgesneden (een mannetje uit het publiek onderstreepte dat nog eens door met zijn hand het bekende gebaar langs de hals te maken) en deze stortte zieltoegend ter aarde. Het gevecht had daarmee nog geen vijf seconden geduurd.

Dat de haan en het hanengevecht een prominente plaats innemen in de cultuur van de Filippijnen werd onderweg meerdere malen zichtbaar. Zo kwamen we langs complete hanenfarmen met velden waarop wel 40 à 50 hokken stonden voor deze beesten. Verder zag je met regelmaat mannen met een haan op de arm lopen waaruit een zekere devotie sprak van mens naar dier. Volgens zeggen geeft menig Filippijnse man meer om zijn haan dan om zijn vrouw. Wat we in dit verband ook hebben gezien, waren winkels waar ze meer soorten hanenvoer te koop hadden dan levensmiddelen voor mensen. Aan het einde van de route streken we neer in Marvins. Gelegen aan zee, voorzien van prima kamers en goede maaltijden, was ook deze locatie zeer de moeite van het bezoeken waard.

6 januari 2005: Rondje Biliran, 81 km.

Het plan voor vandaag was Maripipi te bezoeken, maar vanwege een te straffe wind was het niet verantwoord per (eenvoudige) boot de overtocht naar dit vulkanische eiland te maken en dus volgden we de beschrijving van Pascal voor deze dag. Dat bracht ons over paden waar we weinig last hadden van ander verkeer. Dat was op zich niet verwonderlijk, want het voerde over voornamelijk onverhard traject en ook nu moest er weer worden geklommen dat het een lieve lust was. Maar wat vooral telde, was dat we langs en door heel mooie landschappen reden. Zo waren er de rijstterassen, beekjes en riviertjes, de prachtige natuur en de mooie doorkijkjes.

Vandaag rijden Wilbert en Martin lek en stuitert Jan Willem in de modder. Marjolein heeft een superdag en knalt overal op en over.

Niet iedereen heeft die goeie benen en een aantal neemt op zeker moment plaats in de bus. Die avond zat na de maaltijd de groep in gezelligheid bij elkaar en velen bleken de rum-cola toch wel een lekker drankje te vinden, waardoor de sfeer nog wat losser werd. In gezamenlijkheid werd besloten de volgende dag te bestempelen als rustdag en ons gemotoriseerd te laten vervoeren naar de plek waarvandaan de boot de overtocht naar Maripipi pleegde te maken. Op het eiland zelf zou dan de gelegenheid bestaan om je per bromfiets te laten vervoeren.

7 januari 2005: Maripipi of niet.

Vertrektijd was 08.30 uur en niet zo heel veel later kwamen we aan bij de vertrekkade. Opnieuw bleek helaas de wind te stevig om op verantwoorde wijze het ruime sop te kiezen. Besloten werd een kop koffie te nuttigen en om het plan bij te stellen; het ging een rijstvelden- en watervallentour worden. Tijdens het wandelen door het dorpje, kwam een oudere Filippijnse mevrouw met een aantal van ons aan de praat. Zij had jaren in Amerika geleefd met haar man en ze genoten nu van hun pensioen. De mevrouw miste echter haar voormalige leventje en vond het leven in het dorp eigenlijk niet zo boeiend. Dat was ook de reden dat ze ons aansprak; “And now something totally different”, zal ze gedacht hebben. Ze was allervriendelijkst en goed van het tongriem gesneden, maar toen Marjolein bij het afscheid een foto van haar wilde maken, wilde ze dat niet omdat ze er niet verzorgd genoeg uit zou zien. Uiteindelijk haalden de volgende woorden haar over de streep: “It ’s not about how you look, but about who you are, madam”. Sommigen kregen het er nog een beetje warmer van.

Per jeepneybus werd daarna de trip vervolgd en voerde langs prachtige rijstvelden op weg naar opnieuw een plaatje van een waterval. Om er te komen kostte nog wel de nodige inspanning. De weg er naar toe was voor Jeanne en Wilbert helaas zelfs niet doenlijk en zij moesten besluiten achter te blijven. Met vallen en opstaan bereikte de rest het beoogde doel; het zwemmen in een verkwikkende omgeving was de heerlijke beloning.

Toen we weer terug waren, besloot de meerderheid Naval te bezoeken om rond te struinen in winkels en op de markt. Onze buit bestond uit, onder meer, matjes en kledjes. De anderen hadden voor Martin een fles rum gekocht om als afscheidscadeau te overhandigen op de laatste avond. In Marvins bleken

gevlochten placemats en onderzetters van Maripipi te koop. Zo ongeveer de gehele voorraad was binnen een uur opgekocht door de diverse groepsleden, waardoor het niet doorgaan van het eilandbezoek enigszins werd gecompenseerd.

Het samenzijn tijdens het eten en ook daarna was weer erg gezellig waarbij veel te lachen viel vanwege onder meer een aantal spitsvondige opmerkingen en woordspelingen.

8 januari 2005: Naval – Ormoc, 95 km.

Iedereen was eerder gereed voor vertrek dan de oorspronkelijk vastgestelde tijd. Er heerste iets van een gevoel dat deze laatste klus nog eventjes netjes moest worden geklaard. Het was een tocht over deels bekend terrein. Voor de geestelijke voorbereiding was dat niet onmiddellijk een voordeel vanwege de wetenschap dat er pittige stukken bergop gingen. Maar met name Joke was vandaag stevig van plan juist deze etappe met alles der op en der aan te bedwingen, pijnlijke schouder of niet. Vanuit onverwachte hoek werd dat echter tegen gewerkt, want even voordat we Lemon bereikten, begaf de achteras van haar fiets het. Dit euvel was zelfs door Martin niet te verhelpen. Redelijk teleurgesteld moest noodgedwongen in de bus worden plaatsgenomen. In Lemon diende zich gelukkig toch nog weer een oplossing aan, want Wilbert had besloten vanaf daar in de bus plaats te nemen zodat zijn fiets beschikbaar kwam. Qua maatvoering kwam het allemaal aardig met elkaar overeen en kon Joke de tocht fietsend voltooien en had slechts enkele kilometers moeten missen. Met een redelijk voldaan gevoel arriveerden we later in Sabin.

Die avond nuttigden we de laatste maaltijd met de complete groep. De volgende morgen zou de eerste afsplitsing namelijk plaatshebben. Joke en ik besluiten op het laatste moment er tenminste nog een nacht in Sabin aan vast te plakken. Hiermee misten we een weerzien met Pascal en Dorina, maar dat woog niet op tegen een langer verblijf in het prachtige Sabin in gezelschap van de Tigchelaarsclan.

Die avond zijn we na het eten naar de tuin gevluht teneinde te ontkomen aan de veel te harde muziek. Daar werd het nog zeer gezellig. Martin had van de groep een fles rum overhandigd gekregen en lovende woorden namens de groep van Sabine voor zijn niet aflatende inzet en optimisme. En -het moest er van komen- gezamenlijk werd er een sigaartje gerookt. Hierbij werd de nodige inzet verlangd van de deelnemers, want de brand er in houden was nog een hele opgave.

Al met al werd het weer een heel gezellige avond die tot in de kleine uurtjes voortduurde. Het kwam zelfs zo ver dat de rum in de fles van Martin niet onder de kurk wilde blijven zitten. Voor het slapen gaan werd afscheid genomen van Martin, Jeanne en Wilbert, omdat zij de volgende dag per boot naar Cebu vertrekken.

Vers voor Martin:

In 't begin altijd even wennen,

Maar zeer de moeite je te leren kennen.

Martin bedankt voor gezelligheid, humor, lapwerk, anticipatie en geduld.

En... het zij je vergeven, die enkele momenten van zuurstofschuld.

9 januari 2005: Afscheid

Toch weer op tijd van bed, want we willen de vertrekkers (Jeanne, Wilbert en Martin) uitzwaaien. Later voegen ook Annelies en Peter zich bij de uitzwaaiers. Nadat de vertrekkers richting haven afreisden, bestelden we ontbijt. Na een baantje te hebben gezwommen, hebben we in Ormoc nog een tijdje rondgestruind en dingetjes gekocht, waaronder een armband voor Joke. Ook hadden we een kleinigheidje meegenomen voor Marjolein, want ze verjaarde de volgende dag.

De laatste dagen:

Op 11 januari om 06.30 uur was er eerst een kleine boottocht ter ere van het 25-jarig huwelijksfeest van Joke en Jan Willem. Daarna vertrokken we op 11 januari per grote boot met z'n zevenen naar Cebu. Annelies, Peter en Roald gingen deze dag vliegen. Dit was qua tijden volgens een strak schema; veel tijd om afscheid te nemen was er daarom niet bij aankomst in Cebu. Mede daarom bleef de emotie beperkt tot een enkel vochtig oog.

De tocht voor de overigen ging per taxi naar Moal Boal waar we terecht kwamen in een duikersresort. Daar hebben Marjolein, Sabine, Joke en Jan Willem nog enkele genoeglijke dagen doorgebracht, waarbij onder meer het snorkelen een hele belevenis bleek te zijn. Een andere belevenis was een tocht per tricycle naar “White Beach”. Dat ging vol gas over een niet verharde weg, maar met grote stuurmanskunst werden alle hobbels en gaten ontweken en maakte de aanvankelijke zorgelijkheid plaats voor een gevoel van sensatie. Op 14 januari namen de laatste stellen afscheid van elkaar toen Joke en Jan Willem vertrokken.

Uitspraken/woordspelingen:

Gedurende deze vakantie zijn er vele memorabele uitspraken en de nodige woordspelingen de revue gepasseerd. Hieronder een bloemlezing:

Tropical Recyclist => hergebruik van kapotte binnenband ter vervanging van canvas in fietswiel.

Trappical Cyclist => vanwege de vele trap treden van Nuts Huts.

Annelens => in verband met het vele fotograferen van Annelies (Martin)

“Een tropische verassing in Hollandse Milk Chocolat Hills.” => kwalificatie van het laatste steile klimmetje van Chocolat Hills. (Marjolein/JW)

“Laten we maar direct naar boven gaan, dan zijn we er het snelst van af” (Joke op Chocolat Hills)

Telefobie => je stemming negatief laten beïnvloeden door het matig functioneren van de mobiel.

Mango Jerry => bijnaam Roald in verband met zijn voorliefde voor mango's.

Van nergens naar niemand => het doelloze rondrijden van vooral mannen op bromfietsen in de plaatsen waar we doorkwamen.

“It's not about how you look, it's about who you are” (JW)

Zee-dee => cd met zeegeluiden.

“Ik hoef geen sieraden te dragen, als ik een sieraad als jij in mijn nabijheid weet.” (JW tegen Joke)

Joke en Jan Willem